

Уже прокидаючись, Соня встигла побачити сон. Був він короткий і неспокійний. Снилось їй ріка, якою піднімалися кораблі. Старі, іржаві, з жовтими від води бортами й чорними від сажі трубами. Ставали посеред ріки й відчайдушно сигналили. З бортів у воду стрибали моряки — втомлені, неголені, від цього злі й рішучі. Добиралися вплав до берега, вибрідали на пісок у важкому одязі, розбитих черевиках, ішли причалом, гнівно озираючись на кораблі, що далі сурмили так голосно, аж вона остаточно прокинулася. Ну що ж, подумала, сьогодні буде багато гостей.

У домі ще спали. Вона тихо вислизнула з-під простирадла. Ночі були теплими, вони спали зовсім без одягу, їй це подобалось, подобалось прокидатись і знаходити все таким, яким воно має бути — неприхованим і легким. Він спав лицем на схід усю ніч — глибоко й застигло. Суніт якийсь, подумала Соня, натягла футболку й вийшла з кімнати. У вітальні спали родичі. Учора вона намагалася запам'ятати, хто є ким, у кого яке ім'я, проте безнадійно: усі вони трималися гуртом, спали покіттом, як прочани, строго дотримуючись родинних приписів та ієрархічних настанов. Чоловіки втрюх тіснились

на канапі, між ними розпачливо застряг чийсь небіж — пухкий і сором'язливий, затиснутий із боків старшими, мов бобслеїст. Жінки лежали на розстелених підлогою верблюдячих ковдрах. Чоловіки одягу не скидали, спали у святкових штанях і сорочках, один навіть краватку звечора не скинув, аби зранку не мучитись. Жінки спали в теплих халатах, поставивши в головах привезені з дому капці. Лягли рано, спали міцно, уві сні не кричали. Соня раптом згадала, що, крім футболки, на ній нічого немає, нечутно причинила двері. У дитячій на розкладачці спав дядя Гриша. Спав так, як сплять герої — розкидавши постіль і застигнувши в якійсь шаленій позі: головою закопався під подушку, ліву руку затис сухими стегнами, правою застряг десь під розкладачкою. Ковдра лежала на підлозі, мов забутий десантником парашут, простирадло звисало з ноги, як зірваний із ворожої адміністрації прапор, щелепа плавала в склянці з водою, на стільці. Уночі — вона чула із сусідньої кімнати — дядя Гриша тяжко крутився на розкладачці, мов грішник на пекельному вогні, стогнав, плакав, зривався на ноги, час від часу хапаючи склянку з щелепою й жадібно п'ючи, а потому довго відпльовуючись. На ранок заспокоївся й високо висвистував синіми устами якусь темну примарну мелодію для сновид. Соня пройшла до ванної, зачинилась. Скинула футболку. Влізла до ванної, пустила гарячу воду. Доки вони спатимуть, подумала, у мене є час. У мене є час, поправилась, доки вони спатимуть.

Вода торкалася шкіри, роблячи її теплою й чутливою. Хочеться ніжності, подумала Соня, хочеться сексу, хо-

четься кави з молоком. Коли виходила, наткнулась на нього. Він, виявляється, відчув, що її немає, прокинувся й рушив на пошуки. Стояв під дверима ванної, чекаючи, коли вона закінчить. Щойно відчинила, заштовхав її назад і взявся стягувати з неї футболку. До речі, подумала Соня й допомогла йому. А щойно він зручно примостив її на ванні, притримуючи однією рукою, намагаючись стягнути із себе майку другою, хтось легко й невпевнено постукав у двері. Притому, що двері не зачиняли. Вони зупинилися, Соня прислухалась, він заскрипів зубами. Знову постукали. Чорт, прошипів він, відпустив її, кинув їй її футболку й відчинив. На порозі стояв небіж. Зі сну ще пухкіший і розгубленіший. Стояв у жіночій нічній сорочці й синіх спортивних штанях, переступав невпевнено з ноги на ногу. Соня встигла кинути на коліна футболку, аби приховати від малого бодай щось. А ось він прикривався лише рукою, але скільки там тих рук, тож небіж дивився на нього пильно й перелякано, усе нервовіше тупцяючи й переступаючи. Якийсь час усі мовчали, першим не витримав він.

— Сусідні двері, — сказав із притиском, висунувся в коридор, клацнув потрібним вимикачем, повернувся назад, причинивши за собою двері.

Спробував забрати в неї футболку, проте Соня твердо відвела його руку, одяглася й пішла на кухню. Він лишився. Соня подумала, що й відпустив він її загрубо, коли малий почав ломитись, і футболку кинув зарізно, ніби виганяючи, і що все це насправді так недоречно, хоча за великим рахунком яка різниця? Жодної. На кухні, підчеплена до люстри, висіла її весільна сукня. Соня